

—A l'eurozona, sempre hi apareixen nous obstacles. Finlàndia demana que Grècia presenti garanties abans de rebre més ajuts. Alguns altres països volen seguir aquest exemple. Això no posa en qüestió tot el mecanisme de rescat?

—Pel que jo sé, els països de l'eurozona cerquen una solució a les expectatives de tots els països. No pot haver-hi una solució feta a mida només per a Finlàndia, que no s'adapti a cap altre país. Estic segura que els membres de la zona euro són conscients de la seva responsabilitat i que hi trobaran una solució.

—A França és possible que hagueu d'encarar un procés judicial. Us acusen d'abús de poder quan ocupàveu el càrrec de ministra d'Economia i l'estat va compensar l'empresari Bernard Tapie per un negoci amb Adidas que va fracassar. Dimitiríeu si us haguéssiu de defensar davant d'un tribunal.

—Sobre aquest cas, ja se'n va parlar durant la meua candidatura. El consell de l'FMI va arribar a la conclusió que això no canvia en absolut la meua capacitat de portar a terme la meua feina ni el compliment de les meves obligacions.

—La qüestió és si heu actuat segons les instruccions del president Nicolas Sarkozy...

—Si hagués de contestar aquesta pregunta ho faria davant d'un tribunal. Em sembla més apropiat que no pas fer-ho davant d'uns periodistes.

—**Hi ha una regla no escrita segons la qual el cap de l'FMI ha de ser un europeu i, com a contrapartida, els americans trien el cap del Banc Mundial. Ara que els centres de poder es desplacen, sereu la darrera representant d'Europa en la direcció de l'FMI?**

—Espero que no. Molts talents quedarien fora de la competició. Però no em correspon a mi de decidir-ho. Jo no sóc aquí com a europea. He mirat d'evitar de pensar com a europea o com a francesa. En el moment que arribes a l'FMI, ets un treballador d'una organització global.

*Marc Hujer
Christian Reiermann
Traducció de David Egea*

L'hora zero de Trípoli

Els líders rebels miren de restaurar l'ordre a Líbia, tot i el caos que de vegades encara hi preval.

El tirà ha caigut, però encara no n'han expulsat l'esperit. El planificador militar de la rebel·lió i la caiguda de Trípoli, Mustafà Noah, explica per primera vegada la manera com els revolucionaris van prendre les armes, van mantenir contacte amb l'OTAN i van conquerir la capital.

La guerra s'ha acabat a Trípoli, però cada nit comença la batalla de nou. Cap a les 10 o les 11 comencen a sentir-se les ràfegues dels kalàixnikovs, se senten els trets de les metralladores. Quan els canons antiaeris bramen aïlladament o en salves, l'aire tremola. Els revolucionaris disparen nit rere nit, com si cada nit haguessin de tornar a derrotar Gaddafi.

A l'hospital central van donant d'alta els combatents amb ferides lleus, però malauradament no queden llits buits. Sempre hi arriben nous ferits amb trets de bales perdudes del foc amic.

“A l'ala infantil, ara hi ha la meitat dels casos”, explica el Dr. Ahmed. Durant la visita ensenya els seus pacients nous. “Aquí la Hanadi, de 9 anys, que va rebre un tret a l'esquena quan el seu veí va

disparar a l'aire amb el kalàixnikov. Allà, en Hani, de 14 anys, va rebre metralla a la panxa i a la cama en una excursió familiar al quarter general de Gaddafi.” Va de llit en llit. Riu. “Potser haurem de parlar un moment amb els nois perquè deixin de fer això.”

Fins ara ningú del nou comitè, consell o comissió no s'ha deixat veure a l'hospital. Van ser els metges mateix que van organitzar l'evacuació del personal i el transport d'aigua. Els medicaments, els reben de la Creu Roja. “En aquests moments som un hospital completament autònom”, afirma Ahmed.

42 anys després. Trípoli a l'hora zero, 42 anys després de l'inici de la monstruosa dictadura, és una barreja d'aldarulls salvatges i de civisme inesperat, de llei

de Lynch i de clemència, de confusió, valentia i oportunisme a tots els fronts.

La ruptura és més radical que a Tunísia i a Egipte, on els exèrcits van poder dir al seu president quan era el moment de marxar. No és el cas de Líbia, on Gaddafi va fer arrasar gairebé tot allò que representava un estat. Ja no hi havia constitució. Les institucions van ser substituïdes per un comitè revolucionari, milícies i congressos populars amb un únic objectiu: assegurar per sempre el domini de Gaddafi. La revolta iniciada al febrer va ser tan ràpida com dura, sagnant i llarga va ser la persistència del dictador.

Trípoli ja ha caigut, presa per uns quants milers de lluitadors d'aspecte audaç que corren amb furgonetes abonyegades i amb forats de bales de metralladores per uns carrers que semblen sortits dels decorats d'un film d'acció apocalíptic.

Els primers dos o tres dies de l'assalt, revolucionaris furiosos i saquejadors caminaven per les vil·les abandonades del clan Gaddafi, però l'anarquia no durà gaire. Les vil·les dels parents i dels favorits de Gaddafi ja són vigilades.

Gent que durant dues generacions no ha conegut res més que una autoritat que assetja el poble, ara organitza Trípoli, una metròpoli de més d'un milió d'habitants, carrer a carrer, barri a barri. Les mesquites han esdevingut centres cívics per uns quants dies: aquí els saquejadors penedits poden lliurar una part del seu botí, i la Mitja Lluna Roja dóna llet en pols i aigua potable perquè es distribueixi. A les parets hi ha bans que demanen calma i respecte per la propietat aliena, demanen als botiguers que tornin a obrir els establiments i exhorten: "Mantingueu els preus estables! No a la usura!" Dels voltants, alguns pagesos s'atreveixen a tornar a portar fruita i verdura a la ciutat. Hi ha camions cisterna amb aigua circulant tot lo dia. Només la benzina continua essent un bé escàs.

A la mesquita d'Abu Madi, al barri antic d'Intisar, un metge libi i tres infermeres filipines de l'hospital proper havien muntat una petita clínica d'urgències abans de les lluites. Durant els combats, van tractar milers de ferits del barri. Un d'ells, però, va morir després de la victòria.

És migdia. Centenars d'homes amb els millors vestits que tenen es reuneixen per a pregar pels morts. L'imam parla de

la victòria, dels amics morts. De sobte, la veu li falla. Se senten sanglots. Retira el micròfon i els seus plors silenciosos s'escampen per la sala. Hi regna el silenci fins que torna a parlar: "No volem ser com Gaddafi. No som com ell! No sortiu a matar! Som un poble."

Després, a fora, carreguen el taüt. Tots volen parlar, tots alhora. "No ens vam revoltar per la fam", diu un arquitecte. "Volem respirar lliurement d'una vegaada", diu un botiguer. "Volem viure en llibertat, en dignitat", afegeix un enginyer aeronàutic.

En una cantonada es reparteix el primer diari: mitja pàgina DIN A4, amb text i sense imatges, amb l'avertiment que Gaddafi podria fugir disfressat de dona, seguit del prec de no disparar més en l'aire durant la nit. Un agent de policia de paisà pregunta als revolucionaris d'un punt de control a qui s'han de presentar els seus funcionaris. Tenen ganes de tornar a entrar en servei, però no saben com.

Ho ha marcat tot. És una revolució civil de llibre: després d'enderrocar el poder ve l'intent d'establir l'ordre i eradicar el caos. Mentrestant, tres joves revolucionaris malhumorats neguen l'entrada a una de les vil·les de Gaddafi: "El comitè ha dit que aquí no hi entra ningú! El comitè ha de decidir!" No se n'adonen que sonen com una còpia del règim que acaben d'enderrocar.

Per què precisament el comitè ha de prendre una decisió sobre la foto d'una

casa? "42", brama algú com si fos la resposta a tota pregunta: "42 anys vam haver d'obeir aquell monstre." El seu pare encara era petit quan Gaddafi va fer el cop d'estat. El sistema, la figura principal del dictador és odiat amb tanta passió... Ho ha marcat tot, més que no es pensen. Aquests dies, a Trípoli, es fa difícil de saber quan s'acaba res.

L'any 1969, quan Gaddafi i els seus oficials lliures van arribar al poder sense gaires dificultats, mitjançant un cop d'estat, els Beatles feien el seu últim concert en públic, Neil Armstrong trepitjava la Lluna i Willy Brandt ocupava el càrrec de canceller de la RFA. Mentre, a fora, el món continuava girant, a Líbia tot roman igual. Només hi havia Gaddafi i el seu aparell, que amb un zel inesgotable girava al voltant del "germà líder de la revolució".

Al reconegut servei d'escoltes del servei secret interior, davant del qual un matí —estranyament— no hi ha ningú fent guàrdia, encara hi ha corrent, però hi falten els aparells. En algun lloc de les profunditats de la sala xiula un missatge d'error del sistema perpetu. Metre a metre, els informes dels delators i els protocols de les escoltes s'acumulen als prestatges. El cor d'un estat paranoic, que va fer aixecar milers d'actes sobre processos a dissidents autèntics i suposats, a universitaris libis que van estudiar a l'Àrabia Saudita, als oficials de les pròpies forces armades... A la carpeta "al-Qaida" es parla de consignes contra Gaddafi a les mesquites, com si només

Ara l'aigua potable hi escasseja, a Líbia. A la imatge, dones fent cua per a treure aigua d'un pou.

Joves libis banyant-se a la piscina d'una vil·la que havia pertangut a Moammar al-Gaddafi. A la dreta, el llibre de Gaddafi, "germà, líder i guia de la

aquest dramàtic títol de la monstrositat pogués contenir les ofenses al semidéu Gaddafi.

Fins i tot el vent era sospitós: a la nota de l'acta 5581/2008 escrita al revers d'una fotografia hi ha un apunt sobre la necessitat d'informació del procés de la imatge: el líder està arrugat! Un immens cartell commemoratiu del 39è aniversari del seu cop d'estat s'ha desenganxat i la foto de Gaddafi està estripada. Va ser realment el vent o un atemptat?

Desconfiaven de tot i de tothom. Però a l'interior de l'aparell no hi ha havia res que el mantingués unit, fora del poder i dels privilegis. Massa poc, com s'ha demostrat, perquè mentre als protocols d'escoltes dels mesos d'abril i maig es registraven plans d'atac dels rebels, aquests últims ja tenien informadors des del cor del règim.

El ràpid, i fins ara inexplicat, èxit de l'assalt final a Trípoli després de mesos d'estancament, igual que els bombardeigs selectius de l'OTAN a la capital, tenen relació en gran mesura per la feina clandestina d'un home que actuava amb el nom en clau d'*Alewa* i que els serveis de Gaddafi perseguïen com cap altre. Fins i tot el van detenir, però per una altra raó, i quan van saber la seva autèntica identitat ja era massa tard.

Per a una trobada amb ell, fins i tot després de la fi del règim, calen dies per a convèncer els seus desconfiats companys d'armes. Només després, el capità Mustafà Noah, llicenciat sense honors el 1992 per manca de fidelitat al sistema,

acorda una entrevista. L'estrateg de la revolta a Trípoli porta una samarreta negra i uns pantalons caqui, i per primera vegada explica com es va preparar el combat final.

De Trípoli a l'OTAN. Amb noms en clau i targetes telefòniques d'estrangers que havien marxat, al febrer ja havien organitzat la seva cèl·lula principal, havien dividit Trípoli en 18 districtes i havien encarregat als comandants la formació d'un grup fiable. Agents d'enllaç a l'illa tunisiana de Gerba transmetien la informació dels centres de comandament i unitats dels serveis secrets a l'OTAN sobre els constants trasllats de Gaddafi.

"Fonts dels serveis secrets, de l'exèrcit i fins i tot de l'entorn de Gaddafi ens mantenien al corrent", diu Noah. "Però fins al juliol teníem un gran problema: no disposàvem d'armes a Trípoli. Això no va canviar fins que Gaddafi no va ordenar que se'n repartissin milers." Amb els diners d'homes de negocis rics, van organitzar-ne la compra, uns grups es van esmunyir de la ciutat cap a les muntanyes de Nafusa, a l'oest, on es formaren uns vint homes amb dispositius electrònics per al reconeixement de l'objectiu.

Així es podien equipar 3.000 combatents, cosa que no quedava oculta als esbirros de Gaddafi. Buscaven frenèticament el combatent *Alewa*, l'autèntic nom del qual no coneixien. Quan, el 21 de juliol, un grup va atacar l'hotel Sheraton —a l'elitista barri d'Andalus— i el cap

del servei secret de Gaddafi, Abdul-là al-Sanussi, va ser ferit lleu, un detingut va donar el nom de Noah sota tortura. El 22 de juliol fou detingut i Sanussi el va interrogar personalment.

"Un honor al qual normalment no se sobrevivia", diu Noah, la identitat secreta del qual encara no coneixien. Curiosament, era Sanussi el qui s'oposava que l'afusellessin: "Llavors ja no en traurem res més, d'ell."

Els preparatius continuaven sense Noah. Per a fer l'atac es va triar el 20 d'agost. "Per a l'OTAN era massa aviat", recorda Mohàmmèd Umaish, coordinador de la Coalició del 17 de Febrer —una organització de diversos grups de Trípoli—, "però els homes no volien esperar gaire més". Amb el transcurs dels mesos, les tropes de Gaddafi van passar a ser víctimes dels bombardeigs. A més, una idea molt simple va resultar ser genial: atacar simultàniament a tots els barris. En quatre dies, el sistema es va col·lapsar, i Noah, àlies *Alewa*, va fugir de la presó. Al final, Sanussi va arribar a saber qui era en realitat, suposa Noah, "però llavors ja estava massa ocupat a fugir ell".

Abdul-là al-Sanussi ha desaparegut, com Gaddafi. Fa mesos que els bombardeigs van reduir casa seva a un munt de runa. Per a veure-la cal obtenir un permís del comitè local, diu el vigilant revolucionari del punt de control. El camí condueix també a la mesquita d'Abu Madi, on pocs dies abans havien estat enterrats els darrers màrtirs. Aquí també hi té la base

revolució”.

el comitè del barri, però al matí, cap a les 10, no hi ha ningú. L'oficial de guàrdia Mohàmmèd Raid es grata la barba amb un cert astorament. Es troba incòmode. Però cal esperar. L'espera dura. Raid proposa de veure, mentrestant, els pre-

soners. Hi tenen tres dones, presumptes membres de les milícies de Gaddafi.

Dos revolucionaris, dos mons. Entra en un edifici annex. La porta de l'edifici és tancada, però la de l'habitació del segon pis, només ajustada. El guàrdia pica a la porta. Les tres dones porten camisa de dormir; damunt els matalassos hi ha jerses i vestits. Fins i tot hi ha aire condicionat. Les últimes representants de la llegendària milícia d'amazones de Gaddafi semblen tristes. Les tres històries sobre com han anat a parar allà són semblants. La Suhaila, de 21 anys, és la més jove i diu que era mecanògrafa a la 32a brigada de Khamis, un dels fills de Gaddafi. La Hanan, de 32 anys, és la més gran i explica que per 50 dinars (uns 30 euros) setmanals va passar setmanes al quarter general de Gaddafi de Bab al-Asisia com a escut humà i tenia un kalàixnikov només per a la seva defensa. La Karima, de 25 anys, és de fora, no té ningú a Trípoli i vivia en un pis d'Abu Salim amb mercenaris nigerians. Raid els parla amb veu tranquil·la, com si parlés

amb tres infants que s'haguessin cruspit alguna cosa: “Això que dieu pot ser cert, però dúieu armes quan us van detenir, de manera que el comitè ha d'aclarir si hi ha testimonis.” De sobte, a la sala irromp un *Rambo* amb uniforme de combat amb kalàixnikov i granades de mà al cinturó que increpa els periodistes estrangers: “On teniu el permís del consell per a parlar amb les presoneres?!”

Per això hem vingut, per a obtenir un permís.

“Us cal un permís!”

Tornem-hi: per això som aquí.

“Fora! Conec bé els mitjans de comunicació! Segur que tots sou espies! Fora d'aquí!” Dos revolucionaris, dos mons.

Mentrestant, a fora ha arribat el representant del comitè del barri: aquell enginyer aeronàutic que parlava de la dignitat i de la llibertat. El permís per a fer una foto de la casa de Sanussi només s'obté del nou consell municipal. I on és reuneix? Ni idea.

Christoph Reuter

Traducció de David Egea

2012

VIII PREMIS D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

OBJECTIUS: Reconèixer iniciatives dins l'àmbit de l'educació social i del lleure que afavoreixin el sentiment de pertinença al país i que integrin el servei a la comunitat i l'aprenentatge.

DOTACIÓ:

2 premis de 4.000 euros cada un per a nous projectes.

2 premis de 4.000 euros cada un per a treballs que presentin el resultat d'una experiència ja realitzada.

1 premi de 4.000 euros per a la millor experiència o projecte presentats, que estigui fet per joves i/o adreçat a joves, ofert per la Direcció General de Joventut de la Generalitat de Catalunya.

1 premi de 4.000 euros de reconeixement a la trajectòria d'una entitat en el camp de l'educació en el lleure.

El termini de presentació de propostes s'acaba el dia 10 de desembre del 2011.

Podeu consultar-ne les bases a www.fundaciolluiscarulla.cat

Els treballs i la documentació s'han d'adreçar a:

Fundació Lluís Carulla

Aribau 185 3r 08021 Barcelona

Tels. 932090948/932005347 Fax 932005633

info@fundaciolluiscarulla.cat

Fundació Lluís Carulla

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social i Família
Direcció General de Joventut

cnjc
CONSELL
INTEGRAL
DE LA JOVENTUT
DE CATALUNYA

